

Џим Лефџвич

ГРЕБАЦ

(Scrape)

не занима ме сецкање или бушкање колико ме занима гребац, када и где су две ствари натеране да буду заједно чак и када се очигледно не уклапају, као два комада зарђалог метала који се трљају један о други, звук опипљиве чињенице просторне дисонанце, искуствена епистемологија као тамна мрља мастила на лако уоквиреном празном тренутку, без прошлости и будућности и без екстраполиране садашњости, само роршак поремећених означивача померених у свом културном простор/времену, где читање нечијих речи постаје херменеутика неколицине мањих потреса који подрхтавају дуж кичме, сензоријум који гребе свет као кад тектонске плоче померају своју тежину, који чита и троши се супротстављен свом свету као улаз у неопходну дисонанцу стварног.

песници су непризнати законодавци света – тако потпуно непризнати да се другом делу ове фразе једино може смејати. или тако да се она може учинити схватљивом само једној врсти горког, подругљивог пркоса, као како је опен (Orpen) то поново написао: песници су законодавци непризнатог света.

опен је прекинуо с писањем поезије на 25 година, као из послушности према једној или/и судској забрани. био је каустично експлицитан: ја не мислим да ће поезија служити као политика: знам да неће. и, касније: провалија од 25 година: постоје тренуци када поезија, моја поезија, поезија коју могу да пишем изгледа безнадежно неадекватна.

можда се данас суочавамо с истоветном недаћом. наша поезија није само неадекватна, она лако може да буде и потпуно ирелевантна. морамо да хоћемо више од тога за свој рад. опен поново: ако одлучиш

да учиниш нешто политички, учини нешто што има политичку ефикасност. а ако одлучиш да пишеш поезију, онда пиши поезију, а не нешто за шта се надаш, или обмањујеш себе да у то верујеш, што ће спасити људе који пате. то је била дилема тридесетих. на одређени начин одустао сам од поезије због притисака нечега што ћу на тренутак назвати савешћу.

мислим да ово не можемо да прихватимо. ако комедијаши и рок звезде могу и даље радити у својим областима и радећи то остварују понешто од политичке ефикасности, онда сигурно и песници могу себи да конструишу сличну успешну стратегију. треба да почнемо с обе те ствари, и с предлогом који ће нам омогућити и поезију и политичку ефикасност. одбијам да се приклоним идеји да притисци савести диктирају нешто друго.

песници нису по дефиницији искључени из учествовања у отпору. ако треба да постоји авангарда – а ја сам веома сумњичав према том појму – онда наше текуће околности захтевају да она буде опозиционарска. то би по себи захтевало да буде жестоко антиелитистичка (што би је, у себи, највероватније искључило из историјског родослова авангарде).

у садашњем тренутку постоји глобална мрежа, са мноштвом чворова и без разлучивог средишта, која је организована у активном отпору према доминацији корпорацијског царства. веома је лако замислити групе радикализованих песника који учествују као чворићи унутар те мреже – и учествују у њој као песници, не као нешто друго. ово је једна алтернатива, која је тренутно на располагању, или/и ћорсокак с којим се суочио опен. начин да се ово покрене је да се једноставно развије стратегија дистрибуције поезије која је активно ангажовала чвориће унутар већ етаблиране мреже. најбржи улазак у ту дистрибуциону мрежу је преко мреже мејл-арт/визуелна поезија.

С енглеског превео Слободан Шкерковић